

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. K., narozený dne X,
státní příslušnost: X,
toho času v: Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 26. 7. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2024, č. j.
OAM-868/BA-BA01-BA06-PS-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 7. 2024, č. j. OAM- 868 /BA-BA01-BA06-PS-2024, byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba zajištění byla stanovena do dne 18. 11. 2024. Důvodem zajištění bylo následující: žalobce byl rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátem cizinecké policie Praha Ruzyně č. j. CPR-34479-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

13/ČJ-2024-930504 ze dne 1. 7. 2024 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZZC za účelem vycestování. Důvodem zajištění jmenovaného byla skutečnost, že dne 1. 7. 2024 byl žalobce transferován do ČR z Francouzské republiky v souladu s čl. 10 odst. 1 písm. b) nařízení Ministerstva vnitra č. 29/2023. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob ENO. Žalobci bylo dne 15. 5. 2023 vydáno rozhodnutí o vyhoštění z území členských států EU na dobu 5 let, které nabylo právní moci 2. 6. 2023. Žalobce je také evidován v Schengenském informačním systému (SIS) s platností do 12. 6. 2028, zadávajícím státem ČR, a také s platností do 3. 8. 2024, kdy zadávajícím státem bylo Nizozemsko.

2. V policejním protokolu o výsledku ze dne 1. 7. 2024 žalobce uvedl, že trpí žloutenkou typu C a tuberkulózou. Je ženatý a má 2 děti. Z Gruzie vycestoval v roce 2022, chvíli na to, co tam údajně dobrovolně vycestoval z ČR. Jel autobusem do Turecka a z Istanbulu pak pokračoval letecky do Francie do Paříže, kde pobýval až do září roku 2023, kde požádal o azyl. Dále uvedl, že mu vzali otisky prstů a probíhalo s ním řízení a v lednu roku 2024 mu bylo sděleno, že jeho žádost o azyl bude řešit ČR. Uvedl, že na padělaném dokladu Polské republiky užíval vymyšlené jméno a datum narození. Jako cíl svojí cesty cizinec uvedl Francii, z důvodu dobrého zdravotnictví, a protože ve Francii umí léčit žloutenku. Nemá v ČR žádné závazky nebo pohledávky a nikoho z rodiny na území ČR nemá. Je si vědom svého neoprávněného pobytu na území ČR a návratového rozhodnutí.
3. Žalobci bylo dne 15. 5. 2023 uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění KRPH-7821-88/ČJ-2022-050022-SV na dobu 5 let, které nabylo právní moci ke dni 2. 6. 2023, dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 9 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu prokázali se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, nebo mařil výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Dále žalobci bylo dne 27. 5. 2021 uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA 134225-40/ČJ-2021-000022-ZSV na dobu 3 let, nabytí právní moci ke dni 8. 6. 2021 dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán si obstaral opis z rejstříku trestů, z něhož vyplývá, že žalobce byl na území ČR dvakrát pravomocně odsouzen, např. Okresním soudem v Hradci Králové mu byl dne 21. 1. 2022 vydán trestní příkaz č. j. 1 T 7/2022 na dobu 3 let.
4. Dne 2. 7. 2024 podal výše jmenovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
5. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Žalobce je veden v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako osoba se zákazem vstupu na území schengenského prostoru s platností do 12. 6. 2028. Žalobci bylo již dvakrát uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění a je veden v evidenci nežádoucích osob od 2. 7. 2021 do 31. 12. 2028. Žalobce byl v ČR dvakrát pravomocně odsouzen. Žalobce přiznal, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Žalobce není v současné době v ČR nikde hlášen k pobytu. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem vycestování a umístění do ZZC. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vycestování, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit dříve. V případě žalobce má na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. S ohledem na to má správní orgán za prokázané, že propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody žalobce by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť lze důvodně předpokládat žalobcovo pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. V průběhu řízení o zajištění vedeného ICP Praha bylo podle žalovaného také jednoznačně prokázáno, že žalobce nerespektoval uložená správní vyhoštění z území celé Evropské unie. Vzhledem k tomu je žalovaný správní orgán přesvědčen, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azyllu.

6. Správní orgán se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných. Dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jedině v případě, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, či je pozdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azyl. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění výše jmenovaného lhůtu 140 dnů.
7. Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí namítal, že správní orgán vychází ze zcela nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu věci, kdy základem rozhodnutí je tvrzení, že žalobce mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když nevycestoval z území ČR v době stanovené mu správním orgánem. Žalobce nerozporuje skutečnost, že mu bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění z území ČR. Důvod zajištění, že žádost o mezinárodní ochranu je podána pouze s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění, je podle žalobce odůvodněn pouze v kusé podobě, a nedostatečně odůvodňuje tak zásadní zásah do osobní svobody jednotlivce. Žalobce

připomněl, že trpí HEPATITIDOU typu C a tuberkulózou, a tedy má vážně poškozené játra, kdy musí užívat speciální léky, které mu však jsou v zařízení odpírány, když jsou nahrazeny jinými léčivy, které však žalobce nemůže řádně užívat pro jejich vedlejší účinky. Zdravotní stav žalobce se přitom po jeho zajištění v zařízení velmi zhoršil, tento výrazně zhubl, když po užití léků, které mu jsou v zařízení podávány, nemůže vůbec přijímat potravu.

8. Dále žalobce v žalobě namítal, že je zcela neakceptovatelné, aby byl zajištěn po tak dlouhou dobu (do 18. 11. 2024), aniž by žalovaný tak přísné a dramatické opatření řádně zdůvodnil, a uvedl konkrétní okolnosti, které toto dramatické omezení osobní svobody žalobce zdůvodňují jako nezbytné.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem vycestování a umístění do ZZC. Z jeho výpovědi přitom nevyplývalo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání. Z jeho jednání je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vycestování, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok nikdy neučinil. S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že propuštění jmenovaného ze ZZC a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. V průběhu řízení o zajištění bylo také jednoznačně prokázáno, že jmenovaný nerespektoval uložená správní vyhoštění z území členských států EU. Ohledně žalobcových zdravotních problémů správní orgán uvádí, že nejsou důvodem pro ukončení jeho zajištění, přičemž odkazuje na lékařské zprávy, které jsou součástí správního spisu na stranách 75 a 81.
10. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná. "
11. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
12. *Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je*

důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

13. Součástí správního spisu je lékařská zpráva MUDr. D. Š. ze dne 1. 7. 2004 z Fakultní nemocnice Bulovka Praha, podle níž je žalobce léčen léky předepsanými v rámci léčby z Francie na hepatitidu C, dále má také TBC, kde léčba byla ukončena v roce 2021. Pacient je bez aktuálních potíží a bez známek traumatu. Lékař ponechal předepsané léky s tím, že pacient je schopen pobytu v záchytném zařízení v izolaci .
14. Dále dle lékařských zpráv MUDr. A. K. ze dne 3. – 11. 7. 2024 ze zdravotnického zařízení MV ČR v Balkové došlo k výměně a přidání některých léků, pacient neudával žádné konkrétní obtíže, od 6. 7. 2024 medikaci odmítal.
15. Dle názoru soudu v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil v souladu s tímto ust. proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento závěr dle soudu vyplývá především ze skutečnosti, že žalobce v ČR pobýval nelegálně, opakovaně mu bylo uloženo vyhoštění z území členských států, přitom si byl podle svého vyjádření nelegálnosti svého pobytu i těchto rozhodnutí vědom, a přesto neučinil žádný krok k legalizaci pobytu, např. prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, dokud nebyl zajištěn za účelem vyhoštění. Přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaču podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva.
16. Soud neshledal důvodným tvrzení, že žalobce nemůže být zajištěn z důvodu svého zdravotního stavu. Z výše uvedených lékařských zpráv obsažených ve správním spise vyplývá, že žalobce je schopen zajištění v záchytném zařízení. Žalobce byl v ZZC několikrát u lékaře MUDr. K. a nesdělil mu nic o svých psychických nebo fyzických potížích, tudíž nelze dovodit, že by mu v případě skutečných obtíží nebyla adekvátní odborná pomoc poskytnuta. Z lékařských zpráv MUDr. K. pouze vyplynulo, že žalobce po několika dnech pobytu začal odmítat léky, a to bez udání konkrétních důvodů (např. jaké potíže působí konkrétně změna předepsaných léků), Ze zprávy tohoto lékaře vyplývá, že žalobce odmítl brát i léky, které mu byly předepsány již před příchodem do ZZC. Nelze proto akceptovat tvrzení v žalobě, že kvůli nově předepsaným lékům v ZZC se zdravotní stav žalobce natolik zhoršil, že výrazně zhubl a nemůže přijímat potravu, takže nemůže být nadále zajištěn.
17. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-17 s následným argumentačním jádrem: „V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

otřesená v důsledku migrační krize.“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“ Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že azylová žádost: „... byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve...“ Možnost tzv. standardního posouzení žalobcovy azylové žádosti ve vazbě k otázce zajištění, resp. zvláštních opatření žalovaný s ohledem na judikaturu NSS dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí správně zejména tím, že žalobce v průběhu azylového řízení může uvádět i jakékoli jiné důvody, které budou posuzovány podle § 12, §13, §14, § 14a a § 14b. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve. Z těchto důvodů považuje soud dobu zajištění 140 dnů za přiměřenou.

18. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž pobýval na území ČR vědomě dlouhodobě bez cestovního dokladu, dokonce toto zdůvodňoval právě obavou z vyhoštění. Dále se prokazoval falešným dokladem policejním orgánům. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR zcela ignoroval. Žalovaný tudíž dospěl podle názoru soudu ke správnému závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to patrně nejen ČR, ale i dalších států EU, a tak jak průběh azylového řízení, tak případnou realizaci správního vyhoštění mařit. Žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu (viz výše shrnutý obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména seznam překročení právních pravidel žalobcem (2x trestní odsouzení, 2x vyhoštění atd.). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal

žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování, proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v žalobcovo správní vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“
20. Soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, jenž zahrnuje též právní větu ve znění: „Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil.
21. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s ř. s.
22. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 8. srpna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.